

De to Damer havde givet sig til at tale om det samme Ulykkestilfælde, som Præsten nylig berørte inde i Hofjægermesterens Stue. I Vendinger, der mistænkeligt mindede om Faderens, fortalte den unge Pige, hvordan „det beklagelsesværdige Menne-ske“ havde faaet hele Underlivet oprevet, og at Doktoren ikke mente, han kunde leve. Men Per blev pludselig uopmærksom. Det var gaaet op for ham, hvem det var, Frøkenen hele Tiden havde mindet ham om. Det var Francisca. Hans Nyboders-kæreste! — Herregud! tænkte han, helt blød om Hjertet, hvor var det dog længe, siden han havde haft hende i sine Tanker! . . .

Mens Damerne fortsatte deres Passiar, sank han en kort Tid hen i sine Erindringer. Dog havde han stadig Øjnene hos Præstefrøkenen, der ikke en eneste Gang saae paa ham og tilsyneladende ikke tænkte paa, at hun blev iagttaget.

Ja, — sagde han til sig selv, — Lighed var der virkelig. Højden og Holdningen var omtrent den samme. Men unægtelig! Frøken Blomberg var fornemmere i Tegningen, slankere i Linjerne — en Francisca i forfinet Udgave. Der var ogsaa noget ved Spillet omkring Munden, der mindede om hende. Hver Gang Frøken Blomberg smilede, løb Tungs-pidsen vanemæssigt henover Overlæben med en nydelig lille Bevægelse, der ligesom slikkede Smilet bort.

„Det begynder at blive køligt. Skal du ikke have lidt paa Skuldrene, lille Ven?“

Det var Hofjægermesterinden, der spurgte. Solen var dalet ned bag Parkens Træer, og Fugtigheden fra den side Jordbund kunde straks spores i Luften her under Løvet.

„Jeg fryser ikke det mindste. Jeg sidder netop